

Arrest

nr. 295 186 van 6 oktober 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juni 2022 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat J. KEULEN en van attaché F. PHILIPPO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 3 september 2020, diende op 18 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 9 juni 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 10 juni 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 18/09/2020
Overdracht CGVS: 16/03/2021*

Op 9 september 2021 werd u gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 13u15 tot 15u40. U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat Mter Ngenzebuhoro (vervanger van Mter Daygaran) was aanwezig tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Shamarq (district Pul-i Khumri, provincie Baghlan) op [...] mei 2000. U woonde hier tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U bent gehuwd en hebt geen kinderen.

U hielp uw vader met het bewerken van landbouwgronden. De Taliban kwamen langs bij alle dorpingen om 'ushr' te vragen, een islamitische belasting. Jullie dienden geld of een deel van de oogst af te geven. Op een keer lukte dit jullie niet en vielen de Taliban uw vader aan. U kwam tussenbeide en brak hierbij uw arm. Dit was enkele jaren voor uw vertrek uit Afghanistan en sindsdien betalen jullie telkens de ushr.

Op een dag, vijf dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, zeiden twee leden van de Taliban tegen u en de andere jongens van het dorp dat jullie met hen mee dienden strijd te leveren tegen de ongelovigen. Jullie kregen twee dagen de tijd en moesten dan in de ochtend klaarstaan aan de moskee om met hen mee te gaan. U ging niet omdat u zich niet wou aansluiten. Vier dagen nadat de Taliban u hadden opgedragen om klaar te staan ontving uw vader via de geestelijke van de moskee een brief van de Taliban. Hierin stond dat u verzaakt had aan hun eis. U voelde dat de situatie voor u te gevaarlijk begon te worden en verliet de volgende dag uw huis en begon aan uw vlucht uit Afghanistan.

U reisde via Iran, Turkije, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 18 september 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U was in Turkije toen u het nieuws kreeg dat uw vader geslagen en ontvoerd werd door de Taliban. Dankzij bemiddeling van de dorpsoudsten kwam hij opnieuw vrij. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest dat de Taliban u zullen viseren.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), een brief van de dorpsoudsten die jullie problemen bevestigen en een dreigbrief van de Taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan namelijk geen enkel geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten.

Vooreerst wordt gewezen op een wel erg onlogische gang van zaken. U verklaart dat de Taliban u en andere jongens van het dorp wilden verplichten om met hen mee te gaan vechten. Ze deelden jullie dit mee in de moskee, waar jullie twee dagen later klaar moesten staan om met hen mee te gaan, zo gaat u verder (CGVS, p.8). Dit slaat nergens op. Indien de Taliban er werkelijk op uit waren om u en andere jongens van het dorp onder dwang mee te nemen, moge men verwachten dat ze dit dan onmiddellijk zouden doen en jullie niet zouden vragen om twee dagen later terug te komen, goed wetende dat sommigen onder hen zo op de vlucht konden slaan en aan hun eis konden onderuit komen. Wat mogelijks

nog meer verbaast is dat u niet eens het dorp bent ontvlucht. U geeft aan dat u had besloten om niet op de eis in te gaan maar bleef anderzijds wel in het dorp wonen, waar u makkelijk kon gevonden worden en de Taliban alsnog aan jullie deur konden staan om u onder dwang mee te nemen (CGVS, p.9). Men moge nochtans verwachten dat iemand in dergelijke situatie onmiddellijk een ander onderkomen zoekt, goed wetende dat de Taliban op represailles uit konden zijn omdat u niet op hun eis inging. Dat u dit niet deed ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.

Nog andere wendingen in uw relaas missen logica. U verklaart dat de Taliban vier dagen nadat ze u deze eis hadden opgedragen, en aldus twee dagen na de deadline waarbij u klaar moest staan aan de moskee, een brief bezorgden via de 'mullah' van uw dorp waarin ze u met de dood bedreigden (CGVS, p.8 & 9). Opnieuw is dit geheel onlogisch te noemen in de context van uw relaas. Indien de Taliban werkelijk niet opgezet waren met uw weigering om u bij hen aan te sluiten, lijkt het eerder logisch dat ze u persoonlijk zouden benaderen en/ of op zijn minst naar uw huis zouden komen om u alsnog te interpellieren en zelfs op te eisen. Dat ze dan het werk zouden overlaten aan de plaatselijke mullah, een tussenpersoon, in plaats van zelf actie te ondernemen, is volstrekt onaannemelijk. U verklaart daarentegen dat de Taliban nadat ze u deze eis hebben opgelegd, nooit naar uw huis zijn gekomen (CGVS, p.10 & 11). Dat ze dat nooit ofte nimmer deden is andermaal een aanwijzing dat u in werkelijkheid helemaal niet door hen gezocht wordt. Met een brief gaven ze u bovendien opnieuw de kans om te vluchten of andere maatregelen te nemen, andermaal is dit geheel niet plausibel te noemen.

U verklaart verder dat de Taliban na uw vertrek uit Afghanistan uw vader benaderden en hem ontvoerden omdat hij u hielp ontsnappen. Na bemiddeling van de dorpsoudsten zou hij zijn vrijgekomen (CGVS, p.9). Dit verhaal raakt opnieuw kant noch wal. Dat de Taliban uit wraak voor uw weigering uw vader ontvoeren maar ze hem dan toch opnieuw vrijlaten, zonder dat u zich naar de Taliban zou hebben begeven zoals gevraagd, is een vreemde gang van zaken. Het lijkt eerder aannemelijk dat ze uw vader dan niet zouden laten gaan. Uw kennis van dit beweerde incident is bovendien ondermaats. U weet niet te zeggen door hoeveel personen uw vader zou zijn geslagen geweest en weet niet eens te zeggen hoelang hij zou zijn vastgehouden (CGVS, p.11). Dit zijn nochtans bezwaarlijk details te noemen. Op de vraag of andere vaders van andere jongens ontvoerd werden moet u opvallend genoeg opnieuw het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.11). Dient daarnaast te worden opgemerkt dat u verklaart dat uw familie nog steeds in het dorp woont (CGVS, p.4 & 11). Gezien de bedreigingen van de Taliban aan uw adres en dat van uw familieleden, moge men verwachten dat ook zij reeds eerder veiliger oorden opzochten. Overigens, is het ook bijzonder opmerkelijk dat de Taliban, de eerste dagen na uw weigering, dan al niet onmiddellijk naar u op zoek zouden zijn gegaan. U vertoefde toen nog in uw ouderlijk huis (zie ook supra). Dat zij dan net hun zoekactie naar u startten op een moment dat u bent vertrokken om dan uw vader verantwoordelijk te houden voor uw vertrek, geeft een wel zeer rare wending aan uw relaas aangezien u de dagen voor uw vertrek net wel thuis te vinden was. Deze onlogica in uw verhaal doet andermaal de wenkbrauwen fronsen.

Ook uw beperkte kennis over de andere jongens die zogezegd met u verplicht mee moesten gaan vechten is een belangrijke aanwijzing dat uw asielaanvraag ongeloofwaardig is. Gevraagd of een van hen zou zijn meegegaan antwoordt u slechts met één van hen contact te hebben. Deze jongen ontvluchtte ook Afghanistan en zou zich in Zwitserland bevinden. U heeft er het raden naar wat met de andere jongens gebeurde noch of een van hen op de eis van de Taliban inging (CGVS, p.10). Gezien zij in hetzelfde schuitje als u zouden hebben gezeten moge men op zijn minst verwachten dat u weet wat met hen gebeurde, te meer omdat uw familie nog in het dorp zou wonen en u met hen in contact staat en jullie dus informatie kunnen uitwisselen. Zelfs toen u in Afghanistan was, heeft u bij de andere jongens niet gepolst wat zij zouden doen met de eis van de Taliban (CGVS, p.10). Gezien de heikele situatie waarin u zich zou bevonden hebben, lijkt het niet meer dan normaal dat u bij hen poolshoogte zou hebben genomen en zich terdege zou hebben geïnformeerd over hun plannen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen met de Taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De 'taskara' lijkt uw identiteit te bevestigen, die in deze beslissing niet wordt betwist. Wat betreft de brief van de dorpsoudsten en de dreigbrief die u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "AfghanistanCorruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden

nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten quasi nihil en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Uw advocaat heeft na het onderhoud nog enkele opmerkingen en verduidelijkingen bij de notities overgemaakt. Echter hebben deze geen betrekking op de argumenten in deze beslissing en kunnen de beoordeling van het CGVS aldus niet wijzigen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de Taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de Taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de Taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de Taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals beryllbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De Taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De Taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van

Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de Taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak

van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”.

Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de Taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een

terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de Taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De Taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de Taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 48/3 en art. 48/4 Vreemdelingenwet en van artikel 1 van de Conventie van Genève in samenhang met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel alsook in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

1) Schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 Vreemdelingenwet en van artikel 1 van de Conventie van Genève in samenhang met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel alsook in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen."

Verzoeker licht toe als volgt:

"1) Schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 Vreemdelingenwet en van artikel 1 van de Conventie van Genève in samenhang met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel alsook in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiele motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, LP. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch volledig incorrect en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat er echter niet naar de concrete situatie van verzoeker wordt gekeken.

Dat verwerende partij stelt dat verzoeker zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt en er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker.

Dat verwerende partij verwijst naar vermeende inconsistenties in de verklaring van verzoeker en verwijst naar een vermeende onlogische gang van zaken.

Verwerende partij stelt het niet realistisch is dat de Taliban hen 2 dagen de tijd zou geven om met hen mee te gaan en hen onmiddellijk zou meenemen. Dat verzoeker zich afvraagt op basis van welke kennis of documenten verwerende partij zich baseert om tot deze conclusie te komen. Dat verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan naar de manier van werken van de Taliban. Dat verwerende partij het bewijs van verzoeker, namelijk de brief van de dorpsoudsten die hun Problemen bevestigen en een dreigbrief van de Taliban, naast zich neerlegt en overgaat tot een veronderstelling zonder enige staving hiervan. Dat verwerende partij tevens stelt dat onrealistisch is dat verzoeker niet onmiddellijk vertrokken

is. Dat verwerende partij echter geen kennis heeft van de manier waarop de Taliban te werk gaat en dit tevens niet staat met enig bewijs.

Verwerende partij stelt tevens dat het onrealistisch is dat de Taliban het werk zou overlaten aan de plaatselijke mullah. Dat verwerende partij echter geen kennis heeft van de manier van werken van de Taliban. Dat verwerende partij naar de mullah verwijst als louter een tussenpersoon. Dat dit aantoonde dat verwerende partij geen kennis heeft van de positie die deze mullah in een dorp in Afghanistan hebben. Dat verwerende partij tevens geen bewijs bijbrengt of motiveert waarom zij tot deze conclusie komen. Dat dit louter veronderstellingen zijn. Dat verwerende partij tevens het bewijs van verzoeker naast zich neerlegt zonder enige verwijzing hiernaar. Dat verzoeker een brief van de dorpsoudsten die hun Problemen bevestigen en een dreigbrief van de Taliban bijbrengt. Dat deze documenten bewijzen dat verzoeker de waarheid spreekt.

Verwerende partij stelt tevens dat het verhaal van verzoeker geen kant zou raken, aangezien de Taliban zijn vader niet zou vrijlaten als hij niet bij de Taliban ging. Dat verzoeker echter heeft gezegd dat dit pas was na bemiddeling van de dorpsoudsten. Verwerende partij stelt dat dit een vreemde gang van zaken is, maar motiveert of staat dit niet. Dat dit louter een persoonlijke mening is. Dat verwerende partij geen kennis heeft van de manier van werken van de Taliban. Dat verwerende partij tevens aantoonde dat zij geen onderzoek heeft gedaan naar de positie van de dorpsoudsten in een dorp in Afghanistan.

Dat verwerende partij stelt dat verzoeker weinig kennis heeft van deze ontvoering. Dat verzoeker op dit moment in Turkije was. Dat niet kan verwacht worden dat verzoeker alle details kent. Dat niet kan verwacht worden dat verzoeker weet of andere vaders van andere jongens ontvoerd werden.

Dat verwerende partij stelt dat de vermeende beperkte kennis over de andere jongens die met verzoeker verplicht mee moesten gaan vechten een belangrijke aanwijzing zou zijn dat het asielrelaas ongeloofwaardig is. Dat verwerende partij echter niet motiveert waarom deze beperkte kennis een belangrijke aanwijzing zou zijn. Dat verzoeker heeft verklaard dat hij maar met een van hen contact had. Dat verzoeker weet dat deze persoon ook gevlucht is en in Zwitserland zit.

Dat verwerende partij stelt dat de door verzoeker neergelegde documenten de appreciatie van het CGVS niet kunnen ombuigen. Dat verwerende partij stelt dat de brief van de dorpsoudsten en de dreigbrief die verzoeker voorlegt zijn relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat volgens verwerende partij allerm minst het geval is gebleken. Dat verzoeker echter heeft aangetoond dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn. Dat verzoeker tevens heeft aangetoond dat verwerende partij niet motiveert waarom de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig zouden zijn.

Dat verwerende partij stelt dat verzoeker deze documenten zou kunnen hebben nagemaakt en de bewijswaarde dan ook nihil zou zijn. Dat verzoeker echter geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Dat het tevens eenvoudig is om op deze manier bewijzen te weerleggen. Dat verwerende partij, buiten het verwijzen naar een verslag van COI Focus, deze documenten had moeten onderzoeken naar hun geloofwaardigheid. Dat verwerende partij dit echter niet heeft gedaan.

Dat verwerende partij verwijst naar de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 verwijst voor de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Dat er volgens verwerende partij minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld en men bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

Dat het conflict in Afghanistan echter voldoet aan deze punten. Dat er wel degelijk sprake is van actoren van geweld, dat de aard van de gebruikte methodes en tactieken willekeurig te noemen zijn, dat er een zekere frequentie van veiligheidsincidenten is, dat het geweld geografisch verspreid is, dat er burgerslachtoffers zijn, dat burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten en dat er een verdere impact is.

Verwerende partij stelt dat de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend was en een onderscheid maakt tussen de provincies waar er sprake was van een open strijd, provincies waar de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager was dan in de provincies waar openlijk gevochten werd en een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Dat dit echter gaat om de impact van het conflict in Afghanistan voor 15/08/2021. Dat dit ondertussen bijna 1 jaar geleden is.

Dat tevens kan gesteld worden dat, ondanks dit verslag, dit nog steeds een algemene schets van de situatie is. Dat verwerende partij echter rekening moet houden met de concrete situatie van verzoeker.

Dat verwerende partij verwijst naar EASO COI verslagen over Afghanistan van juni 2021, van September 2021, van januari 2022 en mei 2022 en stelt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sterk gewijzigd is.

Dat verwerende partij verwijst naar het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de Taliban en een vermeende afname van het conflict-gerelateerd geweld en een vermeende daling van het aantal burgerslachtoffers. Dat verwerende partij stelt dat voor de machtsovername door de Taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen. Dat de vorige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land en er nu een nieuwe situatie is.

Dat verwerende partij stelt dat er nu minder gevaar is in bepaalde provincies.

Dat verwerende partij echter zelf reeds zegt dat de aanwezige bronnen minder gedetailleerd en betrouwbaar zijn dan voordien. Dat deze bronnen moeten onderzocht worden.

Dat er volgens verwerende partij minder willekeurig geweld in Afghanistan is.

Dat verwerende partij echter geen rekening houdt met de concrete situatie van verzoeker. Dat verzoeker verwezen heeft naar de Problemen tussen zijn familie en de Taliban omtrent zijn weigering om mee te vechten. Dat dit de reden is dat verzoeker voor zijn leven vreest. Dat, ondanks dat er nog steeds sprake is van willekeurig geweld tegen burgers, dat het nog steeds gevaarlijk is in Afghanistan, dat er situaties zijn die gevaarlijk kunnen zijn voor verzoeker, dat er sprake is van gevechten en dat verzoeker om al deze redenen voor zijn leven vreest in Afghanistan, de voornaamste reden erin bestaat dat verzoeker Problemen had met de Taliban. Dat verwerende partij over deze reden niets heeft gezegd. Dat verwerende partij geen motivering geeft waarom zij dit niet heeft gedaan. Dat verzoeker het bewijs heeft geleverd dat hij voor zijn leven vreest. Dat verwerende partij zijn verklaringen als ongeloofwaardig beschouwt, zonder enige motivering waarom.

Dat er tevens sprake is van preciaire leefomstandigheden, gelet op de strijd die gevoerd wordt. Dat verzoeker dus tevens artikel 3 EVRM inroept.

Dat verzoeker, gelet op zijn verklaringen en de bewijsstukken die hij heeft neergelegd, op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Dat dit specifiek en individueel is.

Dat er tevens wel degelijk kan gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren. Dat verwerende partij stelt dat dit niet het geval is en louter verwijst naar de wetgeving en de rechtspraak, zonder enige concrete toepassing op de situatie.

Dat verzoeker tevens wenst te verwijzen naar arrest nr. 270.813 van 31/03/2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

[citaat voormeld arrest]

Dat verwerende partij stelt dat personen die terugkeren met argwaan worden bekeken, maar dat dit geen aanleiding zou geven tot vervolging, want als dit wel zou zijn, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties, waar verwerende partij tevens over stelde dat deze dienen onderzocht te worden naar hun objectiviteit.

Dat verzoeker wenst te verwijzen naar het COI Focus verslag over Afghanistan, waar duidelijk in staat dat er nog steeds sprake is van geweld. Dat dit verslag tevens verwijst naar de regio van verzoeker op p. 9,15,19 en 20.

Dat het verslag op p. 15 stelt:

[citaat voormelde bron]

Dat het verslag stelt dat er tussen 01/01/2022 en 31/03/2022 de meeste incidenten voorvallen in verschillende provincies. Dat de provincie van verzoeker hiertussen staat.

Dat om de hogervermelde redenen onterecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoeker.

Dat de motivering van verwerende partij dan ook niet juist is.

Bijgevolg heeft verwerende partij onvoldoende concreet onderzoek verricht naar de concrete situatie van verzoeker.

De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel dan ook ernstig en gegrond is."

Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van Cedoca van 5 mei 2022 en een arrest van de Raad (RvV 31 maart 2022, nr. 270.813) (stuk 4).

2.1.2. In een aanvullende nota van 12 augustus 2022 legt verzoeker een arbeidsovereenkomst voor.

2.1.3. In een aanvullende nota van 4 juli 2023 legt verzoeker stukken voor van zijn familie die in Iran verblijft.

2.1.4. In een aanvullende nota van 19 juli 2023 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- het EUAA rapport "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- het EUAA-rapport "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van Cedoca van 23 september 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van Cedoca van 5 mei 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- het EUAA-rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul city. Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- het EUAA-rapport "Afghanistan: Targeting of Individuals" van augustus 2022;
- het UNAMA-rapport: "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. De Raad neemt de volgende correcte en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratief dossier dan ook integraal over: "Vooreerst wordt gewezen op een wel erg onlogische gang van zaken. U verklaart dat de Taliban u en andere jongens van het dorp wilden verplichten om met hen mee te gaan vechten. Ze deelden jullie dit mee in de moskee, waar jullie twee dagen later klaar moesten staan om met hen mee te gaan, zo gaat u verder (CGVS, p.8). Dit slaat nergens op. Indien de Taliban er werkelijk op uit waren om u en andere jongens van het dorp onder dwang mee te nemen, moge men verwachten dat ze dit dan onmiddellijk zouden doen en jullie niet zouden vragen om twee dagen later terug te komen, goed wetende dat sommigen onder hen zo op de vlucht konden slaan en aan hun eis konden onderuit komen. Wat mogelijks nog meer verbaast is dat u niet eens het dorp bent ontvlucht. U geeft aan dat u had besloten om niet op de eis in te gaan maar bleef anderzijds wel in het dorp wonen, waar u makkelijk kon gevonden worden en de Taliban alsnog aan jullie deur konden staan om u onder dwang mee te nemen (CGVS, p.9). Men moge nochtans verwachten dat iemand in dergelijke situatie onmiddellijk een ander onderkomen

zoekt, goed wetende dat de Taliban op represailles uit konden zijn omdat u niet op hun eis inging. Dat u dit niet deed ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.

Nog andere wendingen in uw relaas missen logica. U verklaart dat de Taliban vier dagen nadat ze u deze eis hadden opgedragen, en aldus twee dagen na de deadline waarbij u klaar moest staan aan de moskee, een brief bezorgden via de 'mullah' van uw dorp waarin ze u met de dood bedreigden (CGVS, p.8 & 9). Opnieuw is dit geheel onlogisch te noemen in de context van uw relaas. Indien de Taliban werkelijk niet opgezet waren met uw weigering om u bij hen aan te sluiten, lijkt het eerder logisch dat ze u persoonlijk zouden benaderen en/ of op zijn minst naar uw huis zouden komen om u alsnog te interpellieren en zelfs op te eisen. Dat ze dan het werk zouden overlaten aan de plaatselijke mullah, een tussenpersoon, in plaats van zelf actie te ondernemen, is volstrekt onaannemelijk. U verklaart daarentegen dat de Taliban nadat ze u deze eis hebben opgelegd, nooit naar uw huis zijn gekomen (CGVS, p.10 & 11). Dat ze dat nooit ofte nimmer deden is andermaal een aanwijzing dat u in werkelijkheid helemaal niet door hen gezocht wordt. Met een brief gaven ze u bovendien opnieuw de kans om te vluchten of andere maatregelen te nemen, andermaal is dit geheel niet plausibel te noemen.

U verklaart verder dat de Taliban na uw vertrek uit Afghanistan uw vader benaderden en hem ontvoerden omdat hij u hielp ontsnappen. Na bemiddeling van de dorpsoudsten zou hij zijn vrijgekomen (CGVS, p.9). Dit verhaal raakt opnieuw kant noch wal. Dat de Taliban uit wraak voor uw weigering uw vader ontvoeren maar ze hem dan toch opnieuw vrijlaten, zonder dat u zich naar de Taliban zou hebben begeven zoals gevraagd, is een vreemde gang van zaken. Het lijkt eerder aannemelijk dat ze uw vader dan niet zouden laten gaan. Uw kennis van dit beweerde incident is bovendien ondermaats. U weet niet te zeggen door hoeveel personen uw vader zou zijn geslagen geweest en weet niet eens te zeggen hoelang hij zou zijn vastgehouden (CGVS, p.11). Dit zijn nochtans bezwaarlijk details te noemen. Op de vraag of andere vaders van andere jongens ontvoerd werden moet u opvallend genoeg opnieuw het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.11). Dient daarnaast te worden opgemerkt dat u verklaart dat uw familie nog steeds in het dorp woont (CGVS, p.4 & 11). Gezien de bedreigingen van de Taliban aan uw adres en dat van uw familieleden, moge men verwachten dat ook zij reeds eerder veiliger oorden opzochten. Overigens, is het ook bijzonder opmerkelijk dat de Taliban, de eerste dagen na uw weigering, dan al niet onmiddellijk naar u op zoek zouden zijn gegaan. U vertoefde toen nog in uw ouderlijk huis (zie ook supra). Dat zij dan net hun zoekactie naar u startten op een moment dat u bent vertrokken om dan uw vader verantwoordelijk te houden voor uw vertrek, geeft een wel zeer rare wending aan uw relaas aangezien u de dagen voor uw vertrek net wel thuis te vinden was. Deze onlogica in uw verhaal doet andermaal de wenkbrauwen fronsen.

Ook uw beperkte kennis over de andere jongens die zogezegd met u verplicht mee moesten gaan vechten is een belangrijke aanwijzing dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is. Gevraagd of een van hen zou zijn meegegaan antwoordt u slechts met één van hen contact te hebben. Deze jongen ontvluchtte ook Afghanistan en zou zich in Zwitserland bevinden. U heeft er het raden naar wat met de andere jongens gebeurde noch of een van hen op de eis van de Taliban inging (CGVS, p.10). Gezien zij in hetzelfde schuitje als u zouden hebben gezeten moge men op zijn minst verwachten dat u weet wat met hen gebeurde, te meer omdat uw familie nog in het dorp zou wonen en u met hen in contact staat en jullie dus informatie kunnen uitwisselen. Zelfs toen u in Afghanistan was, heeft u bij de andere jongens niet gepolst wat zij zouden doen met de eis van de Taliban (CGVS, p.10). Gezien de heikele situatie waarin u zich zou bevonden hebben, lijkt het niet meer dan normaal dat u bij hen poolshoogte zou hebben genomen en zich terdege zou hebben geïnformeerd over hun plannen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen met de Taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De 'taskara' lijkt uw identiteit te bevestigen, die in deze beslissing niet wordt betwist. Wat betreft de brief van de dorpsoudsten en de dreigbrief die u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "AfghanistanCorruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten quasi nihil en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Uw advocaat heeft na het onderhoud nog enkele opmerkingen en verduidelijkingen bij de notities overgemaakt. Echter hebben deze geen betrekking op de argumenten in deze beslissing en kunnen de beoordeling van het CGVS aldus niet wijzigen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt."

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota documenten voorlegt die zouden bewijzen dat zijn familie in Iran woont en ook uit Afghanistan is gevlucht, wijst de Raad erop dat deze documenten kopieën betreffen waarvan de inhoud en de vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is. Wat betreft de door verzoeker neergelegde foto's wijst de Raad erop dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie kunnen bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovenal zijn de documenten niet vertaald, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan en legt verzoeker op geen enkele manier toe waarom hij deze stukken zo laat in de procedure voorlegt.

De arbeidsovereenkomst die verzoeker bijbracht, werpt geen ander licht op de beoordeling van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *"vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)"*.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *"Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)"*, december 2016, p. 109).

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Baghlan.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Verzoeker beroept zich op zijn “concrete situatie” en verwijst opnieuw naar “de problemen tussen zijn familie en de Taliban”, maar de Raad acht dit betoog te vaag en ongeloofwaardig om hieruit te kunnen afleiden dat dit voor verzoeker het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhoogt dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend drieëntwintig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP